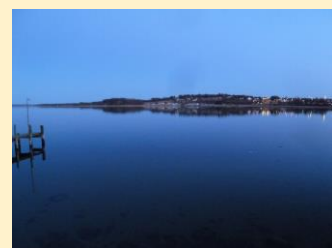
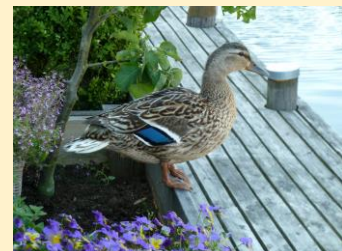

KANAL - NYT

Nr. 1

Sommer 2013

Kanal-Nyt nr. 1 - 2013

Redigeret af Bente og Finn Carpentier, Marcussens Bro 4.

Håbets Bro

Af en eller anden uudgrundelig grund fandt jeg interesse i at begynde dette nummer af Kanal Nyt med at vende blikket mod 200 års fødselaren Søren Aabye Kierkegaard -

ikke, at jeg skal gøre mig til Kierkegaardkender endsige da til Kierkegaardekspert, for ingen af de dele er jeg, men i forbindelse med fejringen af denne store og vel også uomgængelige landsmand er jeg stødt på et par citater og betragtninger, som har grebet mig.

Et sted i værket *"Afsluttende uvidenskabelig Efterskrift"* siger Johannes Climacus (pseudonym for Søren Kierkegaard) sådan: *"Af Kjerlighed til*

Menneskeheden, af Fortvivlelse over min egen forlegne Stilling, ved Intet at have udrettet og ved Intet at kunne gjøre lettere end det er gjort, af sand Interesse for dem, som gjøre Alt let, fattede jeg da det som min Opgave: Overalt at gjøre Vanskeligheder".

En vidunderskøn sommerlørdag var Bente og jeg til en dejlig familiesammenkomst, hvor jeg faldt i snak med én af gæsterne om litteratur - herunder også om, hvad Søren Kierkegaard havde bidraget med. Vi var enige om, at Søren Kierkegaard var et klogt menneske, og at vi andre godt kan blive kloge af at læse ham, men vi var også enige om, at han var og er svær, og at det kræver både mod og energi at gå i gang med ham.

Han gør virkelig vanskeligheder - men måske er det netop igennem vanskelighederne, at livets egentlige dybder nås.

Præst og debattør Sørine Gotfredsen får sagt noget væsentligt om Søren Kierkegaard, når hun citerer ham for at mene, at vi mennesker på én og samme tid er bundet til jorden og skabt som ånd og derfor her i denne håndgribelige verden må leve i evighedens perspektiv. Det er imidlertid svært at gøre, og derfor må vi erkende, at vi lever med en mangel - de fleste af os i hvert fald!

Søren Kierkegaard siger: *"Det, der nemlig gjør et Menneske fortvivlet, er ikke Ulykken, men er, at han (altså mennesket) mangler det Evige. Fortvivlelse er at mangle det Evige...."*

Fortvivlelse er altså ikke Tabet af den elskede, det er Ulykken, Smerten, Lidelsen; men Fortvivlelsen er Manglen af det Evige”.

Vi mennesker skal altså stræbe efter at være væsner, der er bundet til jorden med sans for det himmelske, som Grundtvig siger det i sangen *”et jævnt og muntert virksomt liv på jord”*:

*med øjet, som det skabtes, himmelvendt,
lysvågent for alt skønt og stort herneden,
men med de dybe længsler vel bekendt,
kun fyldestgjort af glans fra evigheden.*

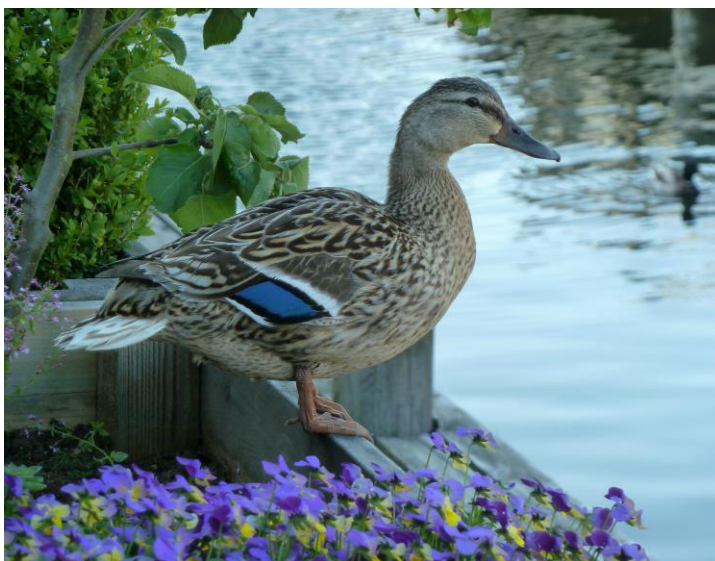
Hvorfor skriver jeg nu alt det her, når det, jeg skulle koncentrere mig om, skulle være tanker fra og om Marcussens Bro?

Grunden er, at jeg er blevet betaget af andemors ukuelige vilje til livet. I skrivende stund forsøger hun sig med sit tredje hold ællinger i én af blomsterkasserne på vores terrasse.

De to første gange er det gået galt. Æggene blev simpelthen fjernet af *”tyve og røvere”*, måske en iler eller en ræv. De er blevet fjernet eller knust på stedet og indholdet derpå ædt. Den enes død den andens brød!

Første gang tænkte jer: *”Det var så det, og så slipper vi for svineriet og bøvlet”*. Anden gang tænkte jeg, at det da må være forfærdeligt og trist for den andemor, der sådan gang på gang må se sin familie ødelagt, men *læge og dr. med., hjerneforskeren Peter Lund Madsen*, belærte mig om, at sådan skal man ikke tænke. En and har ingen følelser og tanker, der kan sammenlignes med det, et menneske besjæles af. En and er drevet af drifter og instinkter. Den skal spise og parre sig og tage sig af sit afkom i den tilmålte tid.

En and er på den måde *”dum”*, siger Peter Lund Madsen. Den kan ikke lære noget som helst, og derfor udvikler den sig ikke, men gør i dag, hvad den gjorde i går, og gør om tusinde år, hvad den gjorde for tusinde år siden - den lægger æg for at kunne bringe slægten videre for, den kender ikke til andet. Den

tager ikke ved lære af de erfaringer, den gør sig og er derfor cirka ligeså ”dum”, når den dør, som den var, da den blev født.

Af samme grund skal man heller ikke sørge for dybt over de svalereder, der med mellemrum bliver revet ned henne i den store garagebygning og fjernet. Vi tænker, at svalerne måske på et tidspunkt må lære at holde sig væk, men svalerne tænker, at det er derinde, de skal være. Svalerne evner ikke at tage ved lære af deres ”fejltagelser” og af vore bestræbelser.

Nå, tilbage og videre med det, der er på programmet.

Det rørte noget i mig, da jeg blev opmærksom på, at andemor nu var i gang med sit tredje kuld i denne sæson. Den fortvivlelse, som måske i øjeblikket havde ramt anden, var ikke en fortvivlelse med rod. Den var kun på overfladen. I nuet. En reaktion på ulykken, som dagen efter var borte. Tanken om det evige eksisterer ikke hos anden. Den er ikke menneske og kender derfor ikke til den fortvivlelse, som vi andre gør, og som sætter sig sine dybe spor i os, og som farver vort liv efterfølgende.

Anden lever blot videre, som om hver dag *groft og forenklet sagt* er uden forbindelse med dagen før og dagen efter. Den har ingen erindring af en slags, der kan sammenlignes med det, vi mennesker har, og som gør, at vi kan sørge. Den er alene drevet af sit instinkt, der fortæller den, at fremtiden ligger i at følge de drifter, den er født med.

Da verden mod slutningen af 1. verdenskrig fra 1914-1918 og i tiden umiddelbart efter blev hærget af influenzaepidemien *Den spanske Syge* døde en masse mennesker, mellem 15 og 20 millioner, og kun få familier gik ramt forbi. En familie i Visborg blev i løbet af mindre end to uger decimeret i en sådan grad, at mange andre familier ville være gået helt i stykker. Familiens tre børn døde lige efter hinanden, og kun forældrene stod tilbage.

På Skelund kirkegård fortæller et par gravsten fra tiden under 2. verdenskrig om to søskende, der døde som små indenfor eet år.

Mange gange har jeg tænkt: *hvordan kom de familier videre med og i deres liv?* Jeg véd det ikke. Svaret blæser i vinden. Kun véd jeg, at de kom videre. Der kom andre børn til, og tiden og dagene gik, men - og her er forbindelsen til det, jeg vil med alle disse mange ord - der er ingen tvivl om, at det liv, de ramte familier fik, var et handicappet liv på *"sukkenes landevej"*. Den kunne de ikke og kan de ikke forlade - og vi kan det ikke. Vi bærer historien med os! Tiden læger ingen verdens ting. Den bringe alene det passerede længere på afstand for os.

Sådan er det ikke for andemor, for på den måde eksisterer tiden ikke for hende. Broen er derfor heller ikke *"sukkenes bro"* for hende. Den er *"livets bro"*. Det sted, hvor hendes fremtid begynder. Håbets sted, som det smukke gamle skibssanker, der ligger ved Fjordens kant symboliserer.

På linie med andemor håber Bente og jeg, at Broen - *Marcussens Bro* - også rummer en fremtid for os, en bro til en ny fremtid, og at det må være en fremtid præget af lys og glæde blandt gode mennesker.

Nu er vi her i det mindste, og vi er MEGET glade for at være her og taknemlige for den fine velkomst, vi har fået. Vi føler os rigtig godt tilpas på stedet og

ønsker blot, at det må vare ved.

*Finn Carpentier
Marcussens Bro 4*

En lidt speciel måde at fejre 4. maj på - men hyggeligt var det, og så er der da også en form for frihed i, at det hele friskes op og får nyt liv!

Igen den 1. juni var der arbejdsdag på Broen - en dejlig dag med god snak og megen arbejde, der blev udført i hyggeligt fællesskab. Tak for det!

Desværre var Evan ikke helt på toppen efter et fald dagen før, men han gjorde det nu godt, alligevel.

Den totale oprydning efter 35 år i en stor præstegård

Når man har god plads, er man tilbøjelig til at gemme alt for meget. Lag på lag bliver hobet op på et stort gammelt loft, og til sidst ved man slet ikke, hvad der gemmer sig i skabe, skuffer og kasser. Det er derfor nærmest at sammenligne med en arkæologisk ekspedition eller en opdagelsesrejse, når man begynder den store oprydning.

I årets første måneder (2013) skulle Finn og jeg reducere vores boligareal fra omkring 480 m² til 117 m², og det gav masser af søvnløse nætter - især for mig. Finn sov forbløffende godt.

Fra boligkøbet i midten af august flyttede jeg nærmest hver nat, og om dagen var jeg besat af at få ryddet mest muligt op og kørt væk til lossepladsens effektive altædende containere eller til det lokale genbrug. Man bliver næsten helt euforisk og høj af at tippe noget gammelt bras over containerens kant og køre hjem i tom bil. Endnu et læs! Hvilken lettelse! Jo, jeg kom til at sætte umådelig pris på genbrugspladser.

Så længe, man befinder sig i det yderste lag af oprydningen, er det ikke svært at smide væk, men når de første lag er skrællet af, og man graver ned til de ting, som er forbundet med personlige minder, og som dermed har affektionsværdi, kommer man på den mere følelsesfulde del af "opdagelsesrejsen". Tempoet bliver da også helt automatisk sat ned, og man kan have brug for en "rejsseledsager" til at guide og støtte. Ting, som er arvet fra bedsteforældre, gamle mostre, forældre eller anden familie kan ligesom klæbe sig til én, også selv om de bare fylder, har stået pakket ned i 35 år og egentlig ikke har nogen brugsværdi, men de har noget andet, som er vigtigt: *forbindelsen bag ud med minder om en tid og om personer, som man bare holdt så meget af.*

På min "opdagelsesrejse" kom jeg gennem meget, meget forskelligt: gamle skolebøger (såvel mine egne helt tilbage fra 1.klasse som mine pigers) 5 store

flyttekasser med Barbieting, pigernes tegninger, bunker af andet legetøj, puslespil, bløde krammedyr, masser af gamle breve og fint hulsømsbroderi på linned, tøj fra 60'erne, 70'erne og 80'erne (blev vasket og strøget), gamle glas, kaffe- og spisestel, rejsebrochurer, mapper med dit og dat, fotos og meget, meget mere, som blot er blevet sat hen. Jeg har endda bundtet og gemt alle julekort fra 1979 til 2012.

Et helt rum var fyldt med skoleting fra mit lange lærerliv, men der fik nostalgien ikke overtaget. Tilbage er kun en lille skuffe med papirer og ½ meter bøger på hylden.

De fleste af jer har vist selv været på en sådan ”oprydningsekspedition” i jeres liv, og når man først er blevet installeret et nyt sted, finder mange vist ud af, at der er meget lidt, de har savnet. Man skal nemlig passe på ikke i alt for stort omfang at lade sig påvirke af tingenes tyranni, for så kan der nemt bliver overfyldt i et lille hus.

Det er også farligt at tænke: ”*Det her må jeg hellere gemme, for måske får jeg brug for det - engang om 35 år.*”

Jeg har således i flytteperioden gjort mange opdagelser fra fortiden. Arkæologiske fund helt tilbage til Kristi fødsel blev det også til, men jeg kan ikke huske, i hvilken flyttekasse, jeg har gemt skatten, en lille mønt fra Palæstina, som jeg fik til min 50-års fødselsdag af Maja Lisa Engelhardt, men jeg skal jo også have noget at lede efter, når vi har overstået det værste flytterod.

Til sidst vil jeg advare jer mod at lade samlermanien gribe jer og gemme alt for meget, selv om I har plads nok. Der ligger jo en herlig genbrugsplads lige i nærheden, og vi har også flere genbrugsbutikker.

Den skrækkelige overgangstid med sortering og flytning er jeg nu ved at lægge bag mig, for jeg er faldet godt til her på Marcussens Bro ved den smukke Mariager Fjord med mågers skrig og ænders rappen. Omgivelserne er helt fantastiske, og der er altid noget at se på og nyde synet af, men det allerbedste er dog det fællesskab, Finn og jeg har mødt her hos alle jer imødekommende og positive mennesker, der har budt os velkommen på ”Broen”.

Forårets komme ved den smukke fjord

Der er smukt ved fjorden uanset årstiden, og Finn og jeg har nu været i stand til at følge årstidernes skiften på nært hold. Finn har på sine småture haft sit uundværlige kamera med, og der har været nok af scenerier at fotografere.

Mon ikke, vi alle syntes, at foråret var meget længe om at komme til Broen? Det var, som om det gik lige over i sommer, men så kom også de skønne sommerdage, hvor vi oplevede, hvordan Broen vågnede mere og mere op af sin vintersøvn - hvor vi ikke bare mødte vores allestedsnærværende og aktive Evan, der hverken frygter vind eller kulde, men hvor vi gradvis lærte flere og flere af jer at kende, og det var herligt! Terrasserne blev taget i brug, og selv om frosten var længe om at slippe sit tag, og der lå is på kanalen, var der nogle af jer, der ikke længere kunne *"styre de grønne fingre"*: der måtte plantes livsbekræftende forårsbebudere i krukkerne.

Gradvis kom der flere og flere blomster og beboere på terrasserne, og pludselig kunne man sidde ude og nyde en kop kaffe eller en øl sammen med naboen. For os, der kom forbi, så det bare så hyggeligt ud, og man fik den der gode fornemmelse af, at folk kommer hinanden ved.

Det har været fantastisk og særdeles interessant som nye *"bro-byggere"* at iagttage denne forvandling og opvågningen, at se, hvordan det hele blev mere og mere levende. Pludselig var der både på kanalen, og der hørtes en pippen og kvidren, skrigen og rappen på vand og i luft. Fra vores vinduer har vi kunnet følge, hvordan det hele blev mere og mere grønt på nabogrunden mod øst. Vi har lært Keld og dens herre at kende.

Kender I ikke Keld, skal det oplyses, at det er den søde sorte labrador, der ofte ses i haven øst for Marcussens Bro. Keld er under optræning til schweizerhund, og når dens herre er på bukkejagt, må den finde sig i at blive lukket inde i en hundegård - heldigvis med kødben og andet godt at gnave i. Vi har fået at vide, at hvis den ensomme Keld gør, skal vi blot sige bestemt: *"Kan du så holde mund, Keld!"* Så tier den øjeblikkeligt og kigger forlegent ned i jorden. - God hund!!

Jo, vi har gjort vores forårsagttagelser på dette dejlige sted, og det fik mig til at tænke på digtet **"Forår ved Mariager Fjord"**, af Nis Petersen fra 1926.

Nis Petersens digt udstråler livsglæde og kærlighed til Mariager Fjord, så det skal med i vores første nummer af *"Kanalnyt"*.

1: To gyldne sommerfugle fandt hinanden,
og otte gyldne vinger bar dem bort;
en lillebitte skovmus fandt en anden,
og de - nå-ja, de fristedes af fanden,
og livet er så alt for, alt for kort.

2: Madonna riede med silkestråde
så fermt, at der fæg trevler trindt omkring.
To spætter koblede så spættekåde,
at gøgen dydeligt tog fat og spå'de
dem reden fuld af spættekåde ting.

3: Der skød primula og anemoner,
og der skød gøgeurt af jordens lænd.
Der kom hundreder af millioner
af muntre, lattermilde blomsterkoner
og muntre, lattermilde blomstermænd.

4 For det var forår, og der var larmen
i hver en lysning af solens værk,
og på en græspude midt i varmen
sad smedens tøs knuppet op for barmen
og sy'de løs på en lille særk.

*Rigtig god sommer til alle
på Broen*

Bente Carpentier.

Kort præsentation

Mit liv startede på Grenaa Sygehus den 2.marts 1951. Hele min barndom og ungdom tilbragte jeg på Djursland, i Pederstrup ved Kolind samt i Grenaa og Ebeltoft. På det skønne Djursland vil jeg sige, og det er en glæde for mig at have fået meget mere tid til at besøge familie og gamle venner dernede.

Jeg har altid boet på landet, med undtagelse af de 4 år, hvor Finn og jeg studerede og boede i centrum af Aarhus. Min skolegang startede i 1958, og det var dengang stadig de små skolars tid. I 1968 tog jeg realeksamen fra Kolind Centralskole.

I 1968 var jeg 17 år og vidste slet ikke, hvad jeg ville være, men heldigvis kom jeg på gymnasiet i Grenaa og blev ny-sproglig student i 1971. Den 31.juli 1971 blev Finn og jeg viet i Nødager kirke. På det tidspunkt havde ungdomsoprøret nok haft sin virkning i form af større frisind. Det papirløse ægteskab havde holdt sit indtog. Jævnaldrende flyttede sammen uden at blive gift, men det følte vi ikke, vi kunne. Man kunne ikke læse til præst og leve papirløst, så på denne moralske baggrund flyttede vi ind i centrum af Aarhus i en lejlighed på 45 m² på 4. sal uden moderne bekvemmeligheder.

Med en lærereksamen med linjefag i tysk og kristendomskundskab fra Marselisborg Seminarium fik jeg i 1975 job på Virring skole i Skanderborg kommune. Her blev jeg fantastisk glad for at være. Vores lejlighed blev for trang, og vi købte hus i Grumstrup ved Hovedgård. I 1978 søgte Finn præsteembede efter endt studium, og vi var heldige at komme til Skelund, hvor vi helt fra starten fik en helt fantastisk modtagelse.

Fra september 1979 til august 2012 var jeg lærer på Terndrup skole. I 80'erne havde jeg en periode på ca. 7 år som kirkesanger, og efter en pause, mens vores to piger var små, endte jeg med at få jobbet tilbage ved såvel Skelund som Visborg kirke. August 2012 søgte jeg min tjenestemandspension, og marts 2013 sagde jeg mine 2 jobs som kirkesanger op for at gå på efterløn.

Nu nyder jeg pensionistens ”frie” liv her på Marcussens Bro eller i vores sommerhus i Haslevgårde Bakker. I min fritid synger jeg i Als - Ø. Hurup kirkekor og er medlem af Hadsund Inner Wheel klub, hvor jeg er sekretær. Derudover går jeg til pilates og tilbringer megen tid sammen med mine veninder. Det skulle heller ikke undre mig, om Finn og jeg tager ud at rejse en gang imellem.

Redaktør Finn Carpentier skriver kort om sig selv:

Indtil 1. maj 2013 var jeg - *som I vist alle véd* - sognepræst i Skelund og Visborg sogne. Det er nu et overstået livskapitel. Et livsværk. Nu prøver jeg at nyde min pensionisttilværelse her på Marcussens Bro eller i sommerhuset i Haslevgårde Bakker.

Jeg er født i Horsens, hvor jeg tog en uddannelse som kolonialkommis efter at have forladt folkeskolens 7. klasse. I 1967 begyndte jeg på Rønde Kursus, hvor jeg tog realeksamen i 1969 og klassisksproglig studentereksamen i 1971. Samme år blev jeg gift med Bente. I Aarhus begyndte Bente sin læreruddannelse på Marselisborg Seminarium, mens jeg gik i gang med teologistudiet på Århus Universitet, hvorfra jeg efter endt studietid tog min embedseksamen.

Den 1. august 1978 blev jeg ansat som sognepræst i Skelund og Visborg sogne.

I 1983 blev Bente og jeg de lykkelige forældre til Tine, og siden i januar 1986 var vi så heldige at få Hanne.

Tine blev desværre dræbt ved et tragisk glatføreheld den 1. februar 2004, kun 20 år gammel. Hanne studerer nu til ergoterapeut i København, hvor hun bor på Østerbro sammen med sin kæreste Moses.

I min fritid prøver jeg at holde mig i form ved lange løbeture i det smukke rekreative område i Haslevgårde Bakker. Jeg interesserer mig for lokalhistorie og kirkekunst, og så holder jeg meget af at rejse, læse gode bøger og udnytte de tilbud, som findes inden for film og kultur i nærområdet.

Siden 1991 har jeg været aktivt medlem af Hadsund Rotary klub. Jeg kan lide at skrive og holder gerne foredrag. I den forbindelse foreligger der allerede nu aftale om tre foredrag i efteråret. Siden min pensionering har jeg haft en enkelt begravelse i embedsmedfør, men ellers ikke noget.

Min kontakt til kirkens verden er dog fuldt ud intakt. Jeg sidder således som repræsentant for Mission Afrika i Stiftsudvalget for Folkekirkens Mission i Aalborg Stift, der arbejder på her i Aalborg Stift, i sognene og i provstierne, at udbrede kendskab til de forskellige missionsselskabers arbejde ude i verden. Herudover støtter Stiftsudvalget selv forskellige missionsprojekter - for tiden et projekt med børnearbejde i Etiopien.

Vedrørende KANAL-NYT

Som I vist alle er orienteret om, er Bente og jeg MEGET interesseret i indlæg til bladet og oplysninger om begivenheder og andet, som kan interessere fællesskabet.

På den baggrund har vi besluttet at der er deadline til næsten nummer af Kanal-nyt med udgangen af september måned 2013, så tak om alle indlæg må være os i hænde inden dag.

Bente og Finn Carpentier

Finn.carpentier@gmail.com

Bentecarp@gmail.com

Tlf. 48429858 - 29459858 - 29637882

Arrangementskalender:

I skrivende stund har vi ikke oplysninger om arrangementer på Marcussens Bro bortset fra arrangementet Sankt Hans Aften den 23. juni, som I vist alle er underrettet om.

Så meget véd vi dog, at Bente og jeg i løbet af efteråret vil indbyde til en lille foredragsaften i fælleshuset, hvor vi vil fortælle om det at være præstepar eet og samme sted i næsten 35 år.

Tidspunkt herom fremkommer senere.

Glædelig sommer til jer alle.

Bente og Finn Carpentier

Marcussens Bro 4.